

CSINTA SAMU 2019.05.08 23:39

Törpevilág – Csinta Samu publicisztikája

Amikor ezeket a sorokat írom, Rus Adrián a Mol Vidi csapatához tart. Elsőre nem több ez sima átigazolási hírnél, egyelőre annak is a legfeljebb valószínűsíthető fajtájából, tekinthetnénk a zuhanyhíradó termékének is. Úgy tetszik azonban, hogy a 23 éves, kettős (magyar-román) állampolgárságú védő Székesfehérvárra kerülését már csak egészségügyi problémák akaszthatják meg, érdemes hát körüljárni, illetve bizonyos mértékig típusesetként kezelni egy mai Kárpát-medencei futballista érvényülési lehetőségeit, illetve korlátait.

Az alapképlet talán ismert: adva van egy Istentől megáldott tehetségű fiatal, akinek semmi sem állhat az útjába. Kettesével veszi a lépcsőfokokat, már tizenévesen kiharcolja helyét a felnőttek között, felfedezik a korosztályos válogatottak szakvezetői, nem sokkal ezután az A-válogatott szövetségi kapitánya is, és ezzel párhuzamosan a játékosügynökök. Elkerülik a sérülések is, a második iksz betöltésekor pedig szinte születésnap ajándék gyanánt érkezik szerződési ajánlat a szebb napokat is megélt, de még mindig rangosnak számító nyugati klubtól. Ugródeszkának ideális. Az elkövetkező évek meghatározónak látszó játékosa révbe ért, az élet kegyeltje pedig mindent köszön mindenkinek, akinek szerepe volt az ő töretlen ívű karrierjének alakulásában. De ha néhány fokozattal szerényebb léptékű a történet, akkor is szinte meseszerű az egész, ezért aztán kezelhetjük nyugodtan ritka kivételként.

A közbeeső változatok részletes ismertetésétől most eltekintünk, vegyük inkább mai hősrünk, a vegyes, román–magyar családból származó szatmárnémeti születésű srác konkrét esetét. Rus korántsem ismeretlen a magyar futballközvélemény előtt, a Balmazújváros „majdnem” bravúrcsapatának középhátvédjeként jelezte meglehetősen rendszerességgel, hogy benne rejlik a jó középhátvéd lehetősége. Mindezt az is bizonyítja, hogy a 2017–2018-as idényben harminc mérkőzésen lépett pályára, ami egy csapat alapemberének egyik fontos ismérve. De az is, hogy a balmaziak kiesése után egyetlen pillanatra sem fenyegette a szabadesés veszélye, egy ideig az Újpest is képben volt, aztán a Puskás Akadémia vásárolta meg a játékjogát, vélhetően befektetési szándékkal, mert rögtön kölcsön is adta a román első osztályú bajnokságban merész célokat kitűző Sepsik OSK-nak, amelynél valóban szintet lépett.

Kezdetben ugyan csak csereként vette számításba a háromszéki együttes edzője, de még ezek a szórványos fellépések is elegendőnek bizonyultak, hogy behívják az U21-es Európa-bajnokság selejtezőjén váratlanul jól szereplő román együttes keretébe. A válogatott szereplés aztán klubcsapatában is megnövelte a respektjét, és ha nem is igazi posztján, középhátvédként, hanem védekező középpályásként, de az immár az élcapatokkal is partiba

kerülő Sepsi OSK-ból is kihagyhatatlanná vált.

Sőt, a romániai sztár csapatoknál is egyre inkább célszemély lett. Az U21-es válogatott több húzóemberét is magáénak tudó FCSB „juhászmilliomos” tulajdonosa, Gigi Becali a múlt év vége felé már annak az embernek a magabiztosságával jelezte Rus Bukarestbe szerződését, aki előtt ott fekszik a játékos által aláírt szándéknyilatkozat, mindössze a piszkos anyagiak várnak tisztázásra.

A játékost pedig egy ideig sodorta az ár. Az immár az Eb döntő tornájára készülő utánpótlás-válogatott spanyolországi edzőtáborozásán szépeket mondott mindazokról, akik meglátták benne a válogatott szintű játékos ígéretét, magától értetődően hálás volt a szövetségi kapitánynak, aki rendszeresen érdeklődött hogyléte felől, s az OSK edzőjében is igyekezett tudatosítani, hogy Rus állandó foglalkoztatása nemzeti érdek. Hiszen melyik játékos ne készülne fokozott izgalommal egy kontinensbajnokságra, amelyen ügynökök és menedzserek serege pásztázza majd a következő esztendő legnagyobb európai ígéreteinek mezőnyét. Ott lenni, ahol az élet pezseg, ahol talán soha vissza nem térő lehetőség nyílik minden videoprezentációnál hatásosabb teljesítménnyel bekerülni a nemzetközi labdarúgás vérkeringésébe. Pláne egy olyan csapat tagjaként, amelyből ketten – a Fiorentinát is megjáró, most éppen az Anderlechtbe készülő ifjabb Hagi és a Genoa kapusa, Radu – is szerepel az elmúlt év ötven legígéretesebb ifjú játékosának listáján. Vinícius Júnior (Real Madrid), Nicolo Zaniolo (AS Roma), Jadon Sancho (Dortmund) vagy Emil Audero (Sampdoria) társaságában.

Rus még messze nem tart ott, de már Bukarest felé sem.

Hogy mi történt? Semmi más, mint ami annyiszor történt már, és vélhetően még történik egy ideig Európa eme szegletében. Amint a román sportsajtó „leleplezte” a Sepsi OSK magyarországi támogatottságát – olyan apróságokkal senki sem törődik, hogy az utánpótlásközpont építésére érkezik az anyaországi támogatás –, Gigi Becaliból, az addigi magabiztos kérőből előbújt minden hazafisága és attól egyetlen pillanatig sem függetleníthető cizelláltsága. „Micsoda? Hogyan hagyhatnék győzni egy törpe nemzetet, egy törpe országot Romániában? Soha!” – fakadt ki teljesen hiteles őszinteséggel. És a Fanatik című lapban megjelent novemberi nyilatkozata után valahogy már nem akadt, aki felvegye a telefont Felcsúton, ha a hívás az FCSB részéről érkezett.

Ilyen véletleneken, illetve becsmérő szövegen múlhat egy játékos sorsa, de legalábbis a romániai karrierje. Nem ismerve a Mol Vidivel kötendő szerződés felé tartó tárgyalások

részleteit, valami azt súgja, hogy Rus nem feltétlenül járt rosszul ezzel a „geopolitikai” fordulattal. Az FCSB ugyanis abszolút kézi vezérléssel működik, s bizony olyan is előfordult már, hogy a tribünön „szakértő” Becali SMS-üzenetben küldött csereutasítása nem az edző telefonjára érkezett, hanem az épp lecserélt futballistáéra, aki vette az „őrültséget”, és maga is üzenetben kért magyarázatot a főnöktől az őt ért méltánytalanságra.

Természetesen nagyot derülhetnénk rajta, és az emberi butaság kultúrtörténete ritka példaként kategorizálhatnánk az esetet, de ne tegyük. A véleményformáló román sportsajtó ugyanis máris trendként emlegeti Rus esetét mint olyat, amilyenre az elkövetkezőkben sűrűn lehet számítani. Amely „mindenképpen előrevetíti azokat a következményeket, amelyekkel a Kovászna és Hargita megye térségében zajló székely »buli« járhat” – ahogy a Gazeta Sporturilor című lap fogalmazott. Lefordítom: a Székelyföldön zajló sportcélú beruházások a romániai játékosok elszipkázását is célozza.

Hát így állunk, s ez még biztosan nem a lejtő alja. „Magyarországon nyílhat a legnagyobb esélyem a játékra. Nagyon jól halad az ügyem, de még nem írtunk alá semmit” – idézte néhány napja Rust a fent említett lap. A magam részéről szurkolok, hogy sikerrel záruljanak a tárgyalások. Esete ugyanis igen közérthetően rajzolja fel mindazt a körülményegyüttest, amely Erdély, de megkockáztatom, a többi elszakított terület részben vagy egészben magyar identitású sportolónak gerincét is rendre próbára teszi. Ne hallgassuk el: a csaknem kétmillió magyarországi sportolói babérokra vágyó fiataljai várnak az anyaország hívó és befogadó szavára. És nemcsak azokon az akadémiákon, amelyek mindenképpen hatalmas lépést jelentenek a talán valamennyi érdekelt által vágyott cél irányába.

Hogy Rus ezek után eljut-e álmai Európa-bajnokságára, nem tudom. Talán nem is kellene megkérdezni tőle mostanában. Legfeljebb kíméletesen elmondani neki, miért is nem mindig meszeszerű egy mégoly tehetséges futballista érvényesülésének útja.